

verinnigd, verenigd, een ouderwetse ballade

- vierde bezinning bij Bohumil Hrabal -

hoe zal het met de liefde gaan:
buiten maken bomen het geluid
van motoren, binnen wacht de Dood
op z'n dode zoals een ijlode
op een bericht, klaar om er
mee vandoor te gaan

het leven verinnigt, verenigt
in herinnering: zo zal het met
de liefde gaan nadat de geliefde
reeds lang is verdwenen -
we zullen zwijgen voor een raam
en horen hoe de wind in de espen
de stoomkracht nabootst
van een waterval, een woede
alsof gespen slaan op een blote huid

in herinnering verhevig het leven:
het kleine zeer doet heel erg zeer
- nooit zweet je deze wraakzucht uit -,
afgedragen kleren behouden
hun felle kleur, je bloost weer
als een meisje want alle keren
stromen samen in die eerste keer
toen een grens werd overschreden

hoe zou het met de liefde gaan
nadat de lichamen verdwenen:
je zal lang staren uit een raam,
vogels horen die de leegte tegenspreken
alsof ze vrolijke kransen leggen
rondom een naam

ik ben gebleven, zegt de merel
nadat de regen is uitgesproken;
ik heb geschuifeld, vertelt de lijster,
toen je vader op de vijver wees:
hier heeft grootvader nog turf gestoken

zo zal het met de liefde gaan
wanneer de handen ontbreken
je zal alleen voor het venster staan
en bundels licht zullen als vingers
door de bladeren steken, lange
armen die naar je tasten en aandringen:
grijp me maar voor altijd vast – zo
toch moge het onze liefde vergaan

Staf De Wilde